

Auvergne-Rhône-Alpes

De vergeten Isère

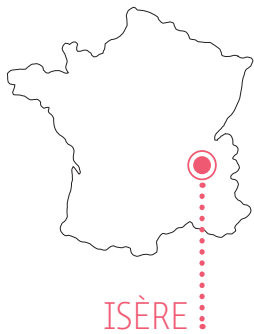
Het diepe zuiden van de Isère dobbert tevreden in de tijd. De kleinste dorpen worden bewoond door een handvol moedige boeren en ex-stadsmensen op zoek naar een rijker leven, weg van een dolgedraaide maatschappij. Oh, en hadden we al gezegd hoe mooi het er is?

TEKST & FOTO'S HANS AVONTUUR

du moment

Pouges	3,10
Blancs	4,10
Rouges	5,10
Blancs	6,10
Rouges	7,10
Blancs	8,10
Rouges	9,10
Blancs	10,10
Rouges	11,10
Blancs	12,10
Rouges	13,10
Blancs	14,10
Rouges	15,10
Blancs	16,10
Rouges	17,10
Blancs	18,10
Rouges	19,10
Blancs	20,10
Rouges	21,10
Blancs	22,10
Rouges	23,10
Blancs	24,10
Rouges	25,10
Blancs	26,10
Rouges	27,10
Blancs	28,10
Rouges	29,10
Blancs	30,10

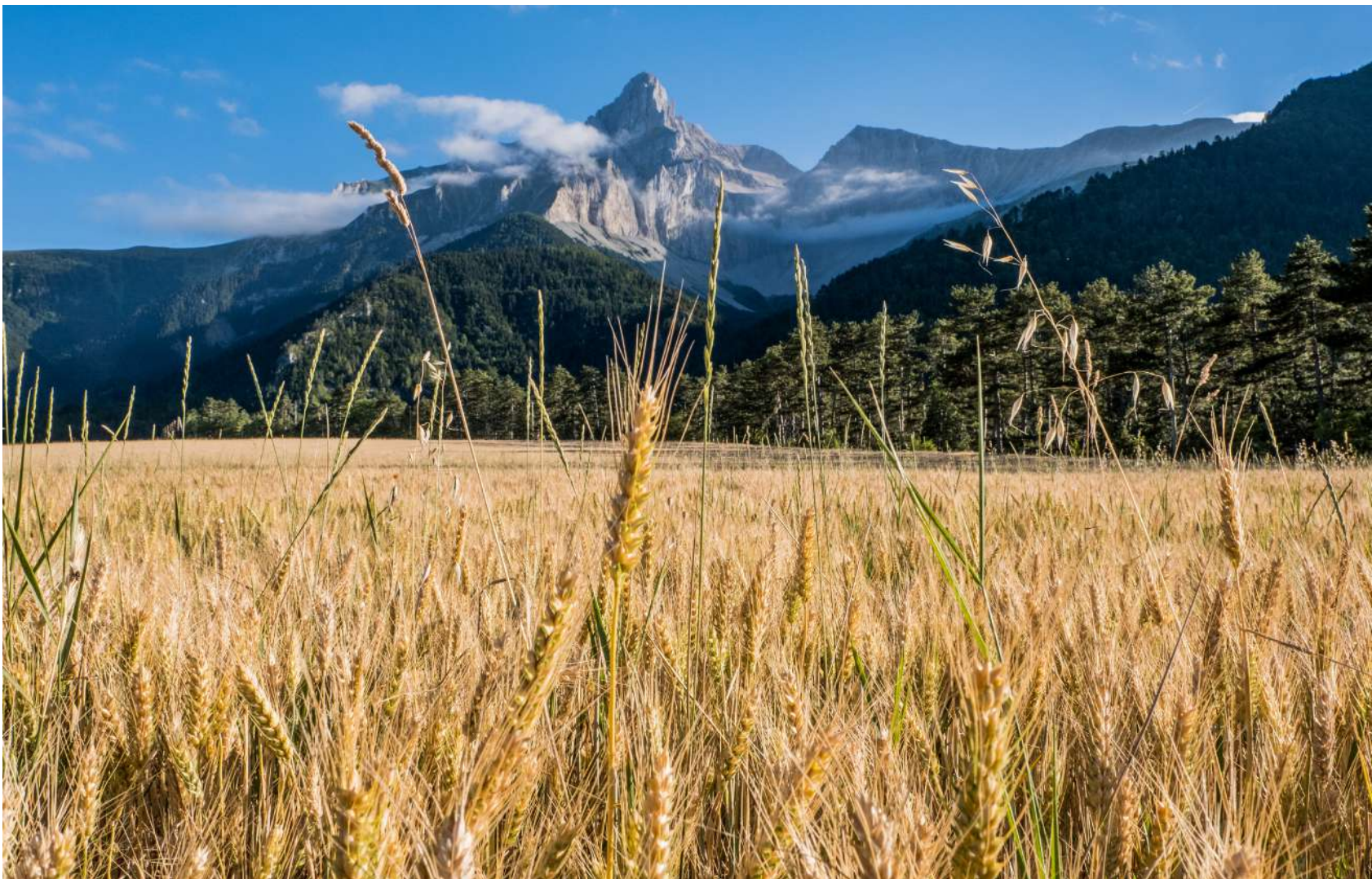
In een straatje vol verweerde huizen stralen stokrozen in de felle zon. Ik ben op zoek naar een plek voor de lunch en het aantal restaurants in de kleinste dorpen van de streek is gering. Maar, zo was me eerder op de dag verteld, in Clelles vind je een topadres op het pleintje. Eten wat de pot schaft. Alles lekker, vers en voor een groot deel biologisch van eigen boerderij. Het blijkt een voltreffer, een adresje zoals je onderweg bij toeval hoopt te vinden: Le Bistrot de la Place. Met stoelen onder het afdak van de oude dorpsfontein en een bibliotheek met ruilboeken. Het geroezemoes van de gasten waait over het pleintje en wordt weerkaatst door de gevel van de *mairie* met links en rechts, gescheiden van elkaar, de vroegere meisjes- en jongensschool. Een plat du jour was het plan, maar een *formule complète* is het geworden. Dit is zo'n moment waarop de wereld even helemaal in orde is. Tafeltje in de schaduw, eenvoudige huizen rondom, het

heerlijke terras zonder pretenties en een vegetarisch hoofdgerecht dat smaakt naar goed en gezond. “De groenten komen van onze eigen boerderij”, zegt de serveerster. “In de zomer lukt dat, in de winter voor de helft.”

Ik schuif mijn stoel achteruit en blijf nog even nagenieten. Links kabbelt het water van de fontein, uit de keuken klinkt gelach en aan de tafel aan de andere kant van de entree wordt een extra fles wijn en een middag vrij besteld. Straks zwerf ik verder door de Matheysine en de Trièves, een gebied in het diepste zuiden van het departement. Een plan? Niet nodig. Gewoon zwerven. Van dorp naar dorp en kijken wat er onderweg gebeurt.

Mooie gehuchten

De Isère staat vooral bekend om zijn hoge bergen. Voor wandelaars, klimmers, mountainbikers en skiërs in de winter. Ook de meren behoren tot de toeristische toppers. Maar dat puntje in het diepe zuiden, waar de streken Matheysine en Trièves

liggen, is altijd een beetje aan de aandacht ontsnapt. Afgezien van La Mure misschien, met een treintje dat dwars door de rotsen naar een uitkijkpunt spoort.

De rails werd meer dan 130 jaar geleden aangelegd voor het transport van kolen naar Grenoble.

Destijds een huzarenstuk van technologie. Over een afstand van dertig kilometer moesten 142 bouwwerken worden gerealiseerd zoals tunnels, viaducten en bruggen. Later werd het traject ook gebruikt voor personenvervoer richting onder meer het kloostercomplex van Notre-Dame de la Salette. Ik vervolg mijn weg langs kleine dorpen op de flanken en in de valleien. De streek ligt op een plateau dat wordt omgeven door de hoge toppen van de Vercors, het Massif de Dévoluy en het Massif des Écrins. Op het plateau zelf golft het landschap zachtjes op en neer. Naar Le Perrier, Lalley, Saint-Maurice-en-Trièves en Le Monestier-du-Percy. In nog zo'n mooi gehucht, Prébois, kom ik wijnboer Samuel Delus tegen. Hij is een voorbeeld

Een plat du jour was het plan, maar een *formule complète* is het geworden. Dit is zo'n moment waarop de wereld even helemaal in orde is

van iemand die naar Trièves gekomen is voor een ander, rustiger, waardevoller bestaan.

“Dit is mijn geboortestreek maar ik heb jarenlang in Parijs gewoond”, vertelt hij op weg naar de wijnkelder van zijn Domaine de l’Obiou. “Ik werkte als technicus voor de filmindustrie en sinds een paar jaar ben ik wijnboer. De streek leent zich goed voor het verbouwen van druiven. Vroeger waren de hellingen rond het dorp ermee bedekt, maar met de uittocht van de bewoners was dat allemaal verwilderd of verdwenen. Met een aantal wijnboeren zijn we dat aan het herstellen.”

Openingspagina's, links: klein kasteel in Clelles; rechts: Bistrot de la Place in Clelles. Linkerpagina: plateau aan de voet van de Grande Tête; hieronder: wijnboer Samuel Delus; smalle straatjes in Mens, gemaakt voor pakezels.

Samuel praat bescheiden over de wederopstanding van de wijnbouw: “In de wereld van de Franse wijnen spelen wij met onze twaalf hectare geen enkele rol. Maar onze liefde en passie is groot. En de wijnen worden steeds beter en bekender. Kijk, je verdient op het platteland minder geld, maar hebt een rijker leven.”

Gemeenschapszin

In haar atelier nabij Clelles bevestigt sieradenmaakster Dorothée Brunel dat gevoel. Ze maakt haar kleine kunstwerken vooral van restproducten zoals glas en gebruikte koffiecups. “De mensen die hier komen wonen hebben iets gemeen”, vertelt ze. “Wij hebben allemaal gekozen voor een ander soort leven en dat zorgt voor een zekere gemeenschapszin. Samen proberen we voorzieningen open te houden. En dat lukt steeds beter.” Natuurlijk heeft het andere leven ook nadelen. Als je naar de stad moet – Gap en Grenoble liggen op ongeveer een uur rijden – voor een afspraak in het ziekenhuis of voor inkopen, dan kan dat bijvoorbeeld nauwelijks met het openbaar vervoer. “Maar er is een appgroep waarin bewoners melden wanneer ze gaan. Anderen kunnen dan eventueel meerijden. Heel praktisch en gezellig. Ook is er een gemeenschappelijke elektrische auto die je voor zoiets kunt gebruiken.”

De ruige, grillige rotspunten boven vormen een pittig contrast met de lieflijkheid beneden: kabbelende bergbeek, gehucht met kapel, sobere brug, velden vol bloemen

De omgeving is minder uitgestorven dan je op het eerste gezicht zou denken. Ja, er zijn dorpen waar veel bewoners zijn weggetrokken, maar op andere plaatsen is er altijd een gemeenschap gebleven. Dat is deels historisch verklaarbaar omdat er veel protestanten neerstreken toen die elders werden verdreven. In deze verscholen uithoek konden ze hun eigen leven leiden. En dat gevoel is nu diepgeworteld en trekt anderen aan. Zo is er een route langs handwerkers: La route des savoir-faire du Trièves. Deze voert langs mensen die net als wijnboer Samuel en sieradenmaakster Dorothée met liefde hun ambacht uitoefenen, genieten van een trager leven en genoeg nemen met minder comfort en luxe. Uiteraard zijn er boeren, maar ook pottenbakkers, een mandenvlechter, vioolbouwer, edelsmid, houtbewerker, koffiebrander en verschillende kunstenaars.

Linkerpagina: het azuurblauwe meer Lac de Monteynard-Avignonet; hierboven: ambachtelijk bier bij brasserie Matheysine; het fijne centrum van Mens.

“Er is een appgroep waarin bewoners melden wanneer ze naar de stad gaan. Anderen kunnen dan meerijden. Heel praktisch en gezellig”

Vanuit mijn standplaats La Mure, dat op een richel boven het omliggende landschap is gebouwd, volg ik een stuk van de Route Napoléon, de beroemde route die de gevallen keizer na zijn ballingschap op Elba nam om nog één keer de macht te grijpen. Onderweg neem ik de afslag naar het einde van de wereld, dat de intrigerende naam Le Désert draagt.

Einde van de wereld

De vallei is meesterlijk mooi. Zodra de weg de juiste bocht maakt is er even uitzicht op de machtige toppen van het Parc National des Écrins, die tot

boven de 3000 meter hoogte gaan. De ruige grillige rotspunten boven vormen een pittig contrast met de lieflijkheid beneden. Kabbelende bergbeek, gehucht met kapel, sobere brug, velden vol bloemen.

Het asfalt eindigt bij een handvol huizen, inderdaad, Le Désert. Daarna begint een andere wereld, die van het hooggebergte. Maar je hoeft geen klimmer te zijn om een paar kilometer over het wandelpad te lopen. Hoe verder je gaat, hoe kleiner je je gaat voelen, want de hoge wanden lijken zich volledig om je heen te sluiten. De waterval La Pisse vormt een goed keerpunt.

Met het Massif des Écrins in de rug ga ik volkomen tevreden terug naar de bewoonde wereld. De dag bekronen met een zwempartij in een van de azuurblauwe meren is een optie. Of een glas drinken op een terras aan het water. La Guinguette heeft zo'n fijn terras met vorstelijk uitzicht op het Lac du Sautet en het Massif du Dévoluy, richting het zuiden.

's Avonds wandel ik nog een ronde door het oude centrum van Corps, een stadje met een historische kern. Napoleon heeft er op weg naar zijn machts-greep nog een nachtje geslapen. Een bord aan de gevel van het huis herinnert aan deze gebeurtenis. Terwijl de zon ondergaat en er hemels gezang

klinkt uit de openstaande kerkdeuren, zoek ik een tafeltje op voor het avondeten en het maken van een plan voor morgen, de laatste ochtend in de streek.

Hemel en aarde

Wakker worden met sterke koffie en een besluit. Eigenlijk stond een bezoek aan het grote klooster Notre-Dame de la Salette op het programma, maar ik doe het niet. Met nog een paar uur te gaan in deze onverwacht mooie streek wil ik nog een laatste keer zwerven, gewoon vrij zijn, een afslag links en een afslag rechts nemen. Dus volg ik de route langs het meer, dwars door de kloven van Le Drac, over een grote brug en langs dorpen en gehuchten die gloeien in het ochtendlicht.

Hé, hier was ik eerder: Prébois van wijnboer Samuel, het ecologische centrum Terre Vivante met zijn verschillende tuinen, Clelles met zijn heerlijke Bistrot de la Place en links de steile wanden van de Vercors. Over supersmalle weggetjes gaat het op en af met de valleien beneden en de toppen boven. Een soort rijden halverwege hemel en aarde. En dan gaat het plotseling een bergpas op, de Col de l'Arzelier. Ik voel dat dit het diepste zuiden van de Isère niet meer is. De streek heeft me heel zachtjes laten gaan. ■

Linkerpagina: het dorp Mens; hierboven: gehucht op weg naar Le Désert; eenvoudige schoonheid in Prébois.

Tips & adressen

De streek

De Matheysine en Trièves liggen in het zuiden van het departement Isère, op ongeveer een uur rijden vanaf Grenoble. De bekendste plaats is La Mure, dat aan de Route Napoléon ligt. Ook het stadje Corps heeft enige faam vanwege het historische centrum en het huis waar Napoleon heeft overnacht.

De reis

De streken Matheysine en Trièves liggen op zo'n 1000 kilometer vanaf Utrecht. Rijden via Luxemburg, Dijon, Lyon en Grenoble, waar ook een luchthaven en treinstation te vinden zijn. Om het gebied goed te kunnen ontdekken heb je een auto nodig.

Slapen

☛ **Hôtel de la Poste (Corps)**
Hôtel de la Poste in Corps is een historisch hotel en een echt charme-adres. De kamers zijn klassiek ingericht en allemaal anders. Er wordt uitstekend gekookt door chef Jérémy da Fonseca met een mix van traditie en eigentijdse technieken. Aan de voorkant is een terras dat grenst aan de Route Napoléon.
hotel-poste-corps.com

☛ Château de Pâquier, (Pâquier)

Mooi voorbeeld van een Frans plattelandskasteel. Oorspronkelijk uit de 16de eeuw maar herhaaldelijk gerenoveerd. Het domein heeft vijf kamers die verschillen in grootte, inrichting en prijs. De meeste hebben historische elementen zoals een gewelfd plafond, houten vloeren of oude balken.
chateaudepaquier.fr

Eten & drinken

☛ Bistrot de la Place (Cielles)

Droomplekje aan het dorpsplein met de *mairie*. Geliefd bij dorpsbewoners, mensen uit de streek en bezoekers. Meestal is er keuze uit twee gerechten. Veel producten komen van de eigen boerderij of bevriende boeren in de omgeving.
lebistrotdeplace.fr

☛ **Brasserie Matheysine**
Bij de uit de hand gelopen hobby van Jérôme en Elodie Viallet kun je terecht voor verschillende soorten heerlijk bier, zoals blond, bruin en IPA. De bieren worden op ambachtelijke manier gebrouwen en in het weekend kun je eten van een kleine kaart.
brasserieamatheysine.fr

☛ La Guinguette (Lac du Sautet)

Ongecompliceerd adres aan het Lac du Sautet. Overdag levendig met badgasten. Fijn terras met uitzicht en een brede kaart met diverse salades, hamburgers en Franse *incontournables* als tartaar en bavette.
guinguette-corps.com

☛ La Patine (Le Collet)

Sfeervol restaurant in een oude hoeve, wat verscholen op het platteland. De gerechten zijn klassiek Frans met een eigentijdse draai. In de tuin staan grote picknicktafels waar je eventueel ook kunt zitten op een zwoele zomeravond. Geen website.
+33 (0)476812362

Doen

☛ Petit Train Rouge (La Mure)

De bekendste en populairste attractie van de streek. Het rode treintje rijdt vanuit La Mure naar een platform boven de stuwmeren met droomuitzicht. Het spoor krult zich een weg dwars door de bergen. Onderweg is er een stop bij het mijnbouwmuseum.
lepetittraindelamure.com

☛ Distillerie La Salettina (Corps)

Ambachtelijke distilleerderij in het geboortehuis van Maximin Giraud in Corps, de herdersjongen die getuige was van een wonder dat tot de bedevaart naar La Salette leidde. Naar oud recept wordt er een likeur gemaakt. Er is een klein museum.
salettina.com

☛ Klooster (boven Corps)

Notre-Dame de la Salette, gebouwd in de 19de eeuw op zo'n 1800 meter hoogte, is een enorm kloostercomplex in de bergen boven Corps. Het is na Lourdes het drukst bezochte bedevaartsoord van Frankrijk, met 150.000 tot 200.000 bezoekers per jaar.

☛ La Mine Image (La Motte d'Aveillans)

Dit mijnbouwmuseum is deels gevestigd in voormalige gangen waar kolen werden gewonnen. Op die manier krijg je een goed idee van het zware werk dat de mijnwerkers moesten doen.
mine-image.com

Informatie

- matheysine-tourisme.com
- trieves-vercors.fr
- alpes-isere.com